

עפ 53668-11-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 53668-11-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון כבוד השופט יחיאל כשר
כבוד השופטת רות רונן

המערער: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה
ב-ת"פ 29894-01-24 מיום 9.9.2024 שניתן על
ידי השופטת א' אימבר
כ"א אייר תשפ"ה (19.5.2025)
תאריך ישיבה: בשם המערער:
בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (השופטת א' אימבר) ב-ת"פ 29894-01-24 מיום 9.9.2024, בגדרו נגזרו על המערער 38 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית בגין עבירות הצתה, איומים (ריבוי עבירות), פגיעה בפרטיות ושיבוש מהלכי משפט. המערער משיג על חומרת העונש.

תמצית ההליכים עד כה

2. המערער הודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש בעובדות כתב אישום מתוקן. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המערער היה נשוי למתלוננת בתקופה הרלוונטית. בסמוך ליום 19.11.2023 התגלע ויכוח בין השניים, במהלכו נהג כלפיה באלימות ואיים כי "ישרוף לה את הפנים". בעקבות זאת, המתלוננת עזבה את ביתם המשותף, יחד עם שלוש בנותיהם הקטנות, ועברה להתגורר

עמוד 1

במקלט לנשים נפגעות אלימות (להלן: המקלט).

ביום 24.12.2023 בסמוך לשעה 20:14, המערער התכתב עם המתלוננת באמצעות יישומון "הוואטסאפ" וביקש ממנה כי תסלח לו; אולם בשעה 20:23 שלח לה הודעה ובה איים עליה כי ישרוף את משפחתה, וכלשוננו "יפוצץ את כל משפחתה ולא ישאיר לה אף אחד". כעבור זמן מה גמלה בלבו החלטה להצית את רכבו של דוד המתלוננת (להלן: המתלונן), ולשם כך הצטייד בבקבוק המכיל חומר דליק. המערער הגיע לקרבת בית המתלונן, שפך את החומר הדליק "באזור" הרכב, שילח בו אש ואחר כך נמלט מהמקום באמצעות רכבו. כתוצאה ממעשיו החלה שריפה בחזית רכב המתלונן ונגרם לו נזק בסך של 8,000 ₪. המערער התכתב עם אמה של המתלוננת ואיים כי ישרוף את שלושת ילדיה; ובאותו היום התכתב גם עם המתלוננת ואיים עליה כי "גם אמה תמות".

בהמשך לכך, המערער בלש והתחקה אחר המתלוננת ואחר אם הבית במקלט. הוא התקשר למספר הטלפון של המקלט וביקש לשוחח עם המתלוננת. המערער נענה כי המתלוננת אינה נמצאת במקלט, והתבקש שלא להתקשר למספר פעם נוספת. המערער התקשר למקלט מספר רב של פעמים וכן שלח הודעות דרך היישומון "וואטסאפ". באחת השיחות הוא ביקש לברר פעם נוספת אם המתלוננת שוהה במקלט, ואיים על אם בית נוספת עמה שוחח.

המערער נעצר ביום 26.12.2023, ובעודו שוהה בחדר החקירות נטל ללא רשות את הטלפון הנייד שלו, הטיח אותו בעוצמה על הרצפה וגרם לשבירתו באופן שמנע את פריקתו וחילוץ מידע חיוני לחקירה ממנו.

3. בגין האמור המערער הורשע על פי הודאתו כאמור בעבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ריבוי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק; עבירה של פגיעה בפרטיות לפי סעיפים 12(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981; ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

4. בית המשפט המחוזי בגזר הדין עמד על חומרת המעשים, המלמדים כהגדרתו על "מידת אובססיות מתמשכת כלפי המתלוננת". לאחר שקילת מדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם הוא בין 27 ל-48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בגזירת העונש בתוך המתחם, ניתן משקל לגילו הצעיר ולחרטה שהביע, ולצד זאת לעובדה כי למערער שלוש הרשעות קודמות, בגין אף ריצה בעבר עונש מאסר בפועל, ושלא היה בהן כדי להרתיעו.

כמו כן, בית המשפט המחוזי התייחס לעדויות קרובי משפחת המתלוננת לפיהן היא סלחה למערער;

למכתב שכתבה המתלוננת ושהוגש לבית המשפט; וכן לעדות המתלונן שטען כי נערכה "סולחה" עם המערער. צוין, כי המתלוננת עצמה לא העידה בפני בית המשפט, ובהתאם יש לקחת בערבון מוגבל את העמדות שהובעו בשמה, כמו גם את הדברים שהביעה לכאורה במכתבה. ביחס ל"סולחה" שבוצעה לכאורה בין המתלונן למערער, צוין כי לא הוצג כל הסכם לביסוס טענה זו, ועל כן יש לתת להיבט זה משקל מוגבל לכל היותר בגזירת העונש.

בסיכומי של דבר, נגזר על המערער עונש של 38 חודשי מאסר בפועל, עונש מאסר מותנה ותשלום פיצוי בסך 8,000 ש"ח למתלונן.

תמצית טענות הצדדים בערעור

5. לטענת המערער יש להקל בעונש שנגזר עליו, תוך שהוא מציין כי המתלוננים סלחו לו על מעשיו, וראוי לתת להיבט זה משקל מוחשי בגזר הדין. כמו כן, נטען כי הבעת החרטה מצדו, וכן נסיבותיו האישיות ובכללן גילו הצעיר - מצדיקות אף הן הפחתה בעונשו.

6. מנגד, לטענת המשיבה אין להתערב בעונש שנגזר על המערער, שעה שלפנינו מסכת אירועים חמורה, הכוללת איומים, אלימות ורדיפה "חסרת כל רסן ועכבות" אחר המתלוננת, גם כאשר נמלטה למקלט לנשים נפגעות אלימות. חומרה יתרה מצויה לדעת המשיבה בכך שהמערער איים גם על עובדות המקלט לנפגעות אלימות, באופן שהעמיד אותן בסיכון במהלך ביצוע תפקידן החשוב.

7. יוער כי במעמד הדיון בא-כוח המערער חזר בו מהערעור ביחס לרכיב הפיצוי, כך שנותר להכריע בערעורו בהתייחס ליתר רכיבי העונש.

דיון והכרעה

8. בית משפט זה שב ומציין כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא כאשר קיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ראו, מני רבים: ע"פ 4650/24 סופיר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.11.2024)). המקרה שלפנינו אינו נמנה על מקרים אלה.

9. המערער איים ורדף באופן אובססיבי אחר המתלוננת ומשפחתה, ולא חדל ממעשיו גם כאשר נמלטה על נפשה למקלט לנשים נפגעות אלימות. בית משפט זה הדגיש לא פעם את החומרה

שבעבירות מסוג זה המבוצעות בתא המשפחתי, ובצורך בענישה מרתיעה ומוחשית אשר תדגיש את הפסול המוסרי בהן; וכן תרתיע את המערער ואחרים מביצוע מעשים דומים בעתיד (ראו: ע"פ 4668/14 אפללו נ' מדינת ישראל, פסקאות 22-23 (18.2.2015)). בענייננו, למעשים נלווים חומרה יתרה שעה שהמערער איים כאמור גם על עובדות המקלט, המבצעות תפקיד ציבורי חשוב מאין כמוהו - מתן מענה וביטחון אישי לנשים שחייהן וביטחונן נתונים בסכנה. בהתאם, ענישה מחמירה היא הכרחית גם כדי לשדר מסר מרתיע מפני פגיעה לא רק בנשים המצויות במקלטים האלה כתוצאה ממעשי המערער ודומיו, אלא גם בעובדי ועובדות המקלטים.

10. זאת ועוד, חומרה משמעותית נוספת נובעת מכך שהמערער פעל למימוש איומיו בפועל, כאשר הצית את רכב המתלונן. מימוש זה מעמיד באור אחר גם את יתר האיומים של המערער, ואת ההשלכה שלהם על המאוימים השונים. במעשים אלה המערער הפגין את הסכנה המוחשית הנשקפת ממנו למתלוננת ולבני משפחתה. כתוצאה מההצתה, נגרמו לרכב נזקים משמעותיים, וזאת בהתווסף לפוטנציאל הנזק הגלום בעבירת ההצתה מעצם טבעה. לא בכדי העונש המרבי הקבוע בצד החלופה שבה הורשע המערער עומד על 15 שנות מאסר (וראו ע"פ 5953/22 מדינת ישראל נ' עדוי, פסקה 14 (2.2.2023)). בהקשר זה ציינתי בעבר:

"אין לדעת כיצד תתפשט האש אשר 'דרכה לילך ולהזיק', ובמי תאחז ותפגע בדרך הילוכה הלא צפוי. גם במקרים בהם התכוון המצית לפגיעה אחת, אין בידיו של המשלח אש לשלוט בהשתוללותה, ואף שראשיתה ידועה - אחריתה מי ישרונה" (ע"פ 8622/21 הולר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.5.2022); כן ראו: ע"פ 8265/22 ג'עברי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (18.8.2024)).

11. דין טענות המערער הנסמכות על הסכם ה"סולחה" שערך לכאורה עם נפגעי העבירה, להידחות אף הן. לא פעם עמדתי על הקושי הקיים במתן משקל להסכמי סולחה בגזירת הדין, בין היתר מאחר "[ש]מתן גושפנקה ל'סולחות' כמעין 'מרכיב משלים' לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי" וזאת כאשר כלל לא ברור אם הסכם הסולחה נובע מחרטה כנה מצד המערער או שמא מחשש ממנו (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 21-22 (5.11.2019); ע"פ 3332/22 קוואסמי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (1.12.2022)).

כמו כן, המתלוננת לא העידה בפני בית המשפט המחוזי בשלב גזירת העונש, ובהקשר זה ספק אם יש לקבל את עדויות בני משפחה אחרים אשר טענו בשמה כי "סלחה" למערער, או להסתמך על מכתב שהוגש לבית המשפט ואין לדעת באילו נסיבות נכתב. ממילא, בעבירות מסוג זה קיים אינטרס ציבורי מובהק במיצוי הדין עם המערער, ועמדת המתלוננת אינה מהווה שיקול מכריע לעניין זה (ראו: ע"פ 2616/15 מנסור נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (14.6.2015)).

12. מהאמור עולה כי העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו ואת מכלול נסיבות העניין, ואינו מצדיק את התערבות בית משפט זה.

13. אשר על כן, אציע לחברי ולחברתי כי נדחה את הערעור.

יוסף אלרון
שופט

השופט יחיאל כשר:

אני מסכים.

י
ח
י
א
ל
כ
ש
ר
ש
ו
פ
ט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

רות רונן
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשפ"ה (23 יוני 2025).

רות רונן
שופטת

יחיאל כשר
שופט

יוסף אלרון
שופט